

til Stede, og det er praktisk umuligt, at der kan være nogen saadan. Et Skib sejler her fra til Amerika, men maa i Forbigaaende opholde sig paa Frederikshavns Red, fordi Kaptajnen er bleven syg og derfor skal have en Matros mere. Man gaar da hen til Stedets Øvrighed, som med et Par Benne-
 strøg bringer det hele i Stand, og Skibet kan da gaa af Sted igen. Det samme kan ske i enhver Havn i Verden. Man har ikke noget med Navigationsdirektøren at gøre. Er der ingen Konsul, venter man, til man kommer til den næste Øvrighed, og denne gør det da færdigt. Det forstaar sig af sig selv. Jeg vil ikke have noget imod, at Navigationsdirektøren faar Bemyndigelse til den Slags Ting, som her er nævnt i § 16, i Lighed med andre af Landets Øvrigheds-
 personer, og det vil have væsentlig praktisk Nytte; thi han vil i de fleste Tilfælde ved Styrmandsøksamen samtidig kunne udstede de fleste Styrmandsbeviser. I den Henseende bliver det praktisk, at han bliver stillet lige med Herredsfogder, Konsuler o. s. v. til at give Bemyndigelser; men videre kunne vi heller ikke gaa. Hvorvidt dette ogsaa kan anvendes paa § 19 og ikke vil forstyrre de Prøver, som der omtales, ved jeg ikke. Det er muligt, men det er ogsaa muligt, at det ikke i den Udstrækning kan lade sig gøre. Jeg er ikke ganske enig med det ærede Med-
 lem, som talte sidst, angaaende Søfolks Ud-
 gang til Sønering. Jeg mener, det er for frit. Her staar en Bestemmelse i § 18, sidste Stykke — vi have ikke haft den tidligere i Søneringsloven, men vi have en lignende Bestemmelse i Næringsloven — det er for Næsten en Løjerlig Bestemmelse i Nærings-
 loven; i denne staar, at ved Kontrakt eller Traktat kan man give andre Landes Under-
 saatter samme Næringsfrihed som vore egne Undersaatter her i Landet, naar Danste faa samme Ret i det andet Land. Det er, finder jeg, en noget mærkelig Bestemmelse. Jeg tror, at man har overset de forfælske Be-
 tingelser for Nærings, der er her og i andre Lande: at det nemlig kan være meget lettere for Udlændets Børn at slaa sig ned med en Nærings, her end omvendt, almindelig talt; jeg skal dog ikke nærmere udbille det; for øvrigt er denne Bestemmelse, saa vidt jeg ved, ikke bleven bragt til Anvendelse. Denne Bestemmelse skalde altsaa nu bringes til Ud-
 førelse for Søneringens Bedkommende, men jeg tror ikke, det er rigtigt. Jeg tror ikke, det er rigtigt at give en saadan Bemyn-
 digelse til den ærede Minister, hvorved han kan foranstalte kongelig Anordning og ind-
 gaa en Traktat f. Eks. med Sverige og Norge, ifølge hvilken norske og svenske Skibs-

førere, eksaminerede og ueksaminerede, skalde have fuldstændig samme Ret indenfor vort Lands Grænser som Danste, forudsat at Danste have samme Ret i Norge og Sverige. Men det, at vi have en saadan Ret der, vil sigge overordentlig lidt. I Øjeblikket, som Situationen nu er, vil det kun være et An-
 greb paa de Rettigheder, som vore Folk have erhvervet, mange Gange naturligvis under Trang, Rettigheder, som de med Møje have tilkæmpet sig, ofte under fattige Aaar, gen-
 nem en lang Uddannelse; disse Folk ville maaste sættes i den Nødvendighed at maatte vige for en fremmed Konkurrent. Jeg kan ikke være med til denne generelle Bemyn-
 digelse. I almindelige Næringsforhold kan det maaste lettere gennemføres, men jeg tror ikke, at det er rigtigt at indføre denne Be-
 myndigelse her. I Treserne blev der ganske vist givet en kortvarig Bemyndigelse til i Krigstiden at forhyre Folk andre Steder, Bemyndigelse til midlertidigt at ophæve visse Bestemmelser, men det var jo kun af Hensyn til de daværende Forhold; men vedvarende at sætte dette i Værk lige overfor danske Sø-
 mænd, der kunne være truede nok, er ikke rigtigt. Nu vil jeg indrømme, at hvis vi ikke vilde gøre det, saa kan man sige, at de andre kunne gøre ligesaa. Jeg vil dertil svare, at jeg ikke tror, det er for Danmarks Skyld, at Engelskmænd og Amerikanere — navnlig Amerikanerne — have fundet deres Regning ved at give Danste større Frihed til at fare med deres Skibe, end vi kunne give Ameri-
 kanerne. Jeg tror ikke et Øjeblik derpaa, og jeg tror ganske vist, at den Dag, de mene, at de kunne beskytte deres egne Sø-
 folk, deres egne Interesser bedst ved at for-
 beholde disse Stillinger for deres Lands Børn, gøre de det uden mindste Hensyn til, om denne Paragraf staar der eller ej, og derfor vil jeg ikke uden nogen som helst Nødvendighed — om end der kan være Skibsredere, der have stor Fordel deraf — men jeg vil ikke uden nogen som helst Stats-
 nødvendighed vove at give de danske Sø-
 mænds Rettighed som Landets Børn til Pris for mulige Transaktioner, der kunne være paavirkede af politiske og andre Hensyn, som en Regering kan falde paa at tage. Det udelukker ikke, at man kan gaa ind paa den Vej, men jeg er ikke med til paa den Maade saaledes at udlevere Sø-
 mændenes Interesser og Ret. § 25 har den sidste ærede Taler omtalt. Han har ledet Opmærksomheden saa omhyggelig hen paa denne kuriøse Paragraf — som vel jagtens er en antisocialistisk Paragraf — der skal give Næderne Ret til at indgaa Foreninger, og naar disse Vedtægter ere